

Feia poc temps que treballava a cures pal·liatives. Les primeres experiències van ser colpidores i no sabia si estaria al nivell de les companyes. Les quals vivien amb emoció el dia a dia, però alhora amb una serenitat que jo no sabia si també tenia. Vaig anar a cobrir una baixa per uns pocs dies i aquesta s'allargava setmanes, potser massa per a mi.

Ho recordo perfectament. Aquell matí d'hivern tardà, es respirava una calma estranya, d'aquells silencis que més que pau et transmeten inquietud.

Jo no ho sabia, però tot estava a punt de començar.

Les portes es van obrir, i va entrar l'Anna en un remolí de torbació que com vel de núvia, arrossegava des del llit per tot el passadís.

Em va cridar l'atenció la cara de patiment. Qui entrava en aquella secció portava una història darrere molt pesant. Ella, malgrat això, em va transmetre una imatge tràgica.

No sé per quin motiu, però vaig tenir la visió d'un ametller vell, retorçat per l'edat, sense fulles i amb una escorça gruixuda que només tocar-la, es desgranava. L'arbre no estava mort. Sofria, arrelat a terra, el fred, la sequera, el sol d'agost... Tot ho suportava per poder oferir el seu fruit.

Aquella imatge va desaparèixer per alguna altra urgència, però de seguida vaig sentir que no seria un cas més.

En la següent reunió repassàvem els casos, un per un, amb tota l'atenció. Quan vaig sentir pronunciar el seu nom, alguna cosa dins meu em va posar en alerta. Era el primer dia del seu cas, d'on venia, en quin estat es trobava, no sé... el que és rutinari, però aquella expressió no me la treia del cap.

El metge va obrir una carpeta per enèsima vegada, però sempre com si fos la primera vegada. La història va començar a desgranar-la de manera que no existia el fi. En la majoria de pacients es compartia la seva situació actual, les seves últimes anàlisis o proves, de l'Anna va ser necessari remenar en la seva vida anterior per entendre el moment en què ens trobàvem ara.

Era una dona de cinquanta anys. De jove se li va diagnosticar una esclerosi múltiple i el seu futur marit li va prometre amor incondicional. Mare d'un fill i després de bessons, tot anava endavant. Anys després el pare va decidir que ja havia complert amb la seva part. Víctima pocs anys després d'un ictus, estava immobilitzada en el llit, només capaç d'emetre sorolls guturals. Fins aquell moment, aquells crits i insults, només li havien servit per maleir a qualsevol que se li acostés amb la intenció d'allargar-li un minut més la vida.

La germana ja ho entendria —pensava ella— feia anys que li tenia cura a casa i ara ja no podia seguir-ho fent. Tots els fills havien complert divuit anys, temps per volar sense llastre.

Provenia d'una secció on havien intentat, sense sentit, que continués vivint, i no de què marxés d'aquest món en pau.

La insistència d'alguns metges va ser crítica en aquesta etapa. Els crits i les seves convulsions per evitar qualsevol ingesta eren estremidors i obvis alhora. Algú va comprendre el que l'Anna volia de veritat i va ser traslladada a la capçalera del riu, el qual ja feia massa anys que corria.

Tot es va capgirar en sortir d'aquell despatx. Cada torn que estava amb l'Anna, la seva posició i la seva expressió, no puc dir que fos feliç, però sense dubte era cada cop més relaxada.

Les aigües que acaraven a l'Anna es van accelerar més ràpidament del previst, molt més del que jo egoïstament volia. La seva història de lluita i superació em tenia commocionada, però era conscient que el final només tenia dret a posar-lo ella, amb aquells llavis que gairebé evocaven un somriure.

L'hivern va avançar, l'aigua calmada es va convertir en uns ràpids i aquests en una cascada invisible.

L'Anna va poder posar punt final a la seva vida, la qual havia sigut un ametller d'escorça esquerpa i trencadissa, però sort a les cures que va rebre les últimes corbes del riu va fer-lo florir de blanc i rosa, els colors del vel que portava el primer dia que la vaig veure.